

Robert A. Monroe

CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză de
Petru Visarion Stețiu
și Irina Cupe Ilea

Editura For You
București

Cuvânt înainte

S-au întâmplat multe, atât în lume, cât și în viața mea personală, de când s-a finalizat, înainte de publicare, manuscrisul cărții *Călătorii în afara corpului*.

Am avut o experiență cel puțin interesantă când am devenit, în mod public, membru al grupului super-suspect și am fost catalogat „medium“, „sensibil“, „anormal“ și, mai generos, „parapsiholog“. Publicarea cărții mi-a afectat destul de serios imaginea de director executiv rezonabil și „ortodox“.

Totuși, multe dintre rezultate erau total neașteptate, iar unele temeri serioase sunt nefondate. De exemplu, faptul că am fost (și încă sunt) activ și bine ancorat în activități de afaceri în lumea materială a ajutat foarte mult la aprecierea cu seriozitate a materialului cărții.

Altă perspectivă: ar fi trebuit să am mai multă credință și încredere în spiritul de afaceri, așa cum îl cunosc eu. Am susținut întotdeauna că afacerile și industria presupun „ceva de valoare“, indiferent de originea lor particulară. Dacă merge, folosește-l! Cu toate acestea, am fost destul de îngrijorat de reacția față de carte a Consiliului directorilor corporației al cărui președinte eram. (Cine ar fi dorit ca o

asemenea persoană instabilă să conducă operațiunile lor de multe milioane de dolari!?) La prima ședință a Consiliului de la Fort Lauderdale, în Florida, după publicarea cărții, niciunul nu a menționat-o. Nici eu.

Totuși, pe când navigam în susul canalului, cu iahtul președintelui Consiliului, în drumul nostru spre clubul regional, soția gazdei noastre a venit de sub puntea iahtului cu un exemplar din *Călătorii în afara corpului* în mână.

– Bob, îmi dai un autograf pe carte? m-a rugat ea.

M-am conformat, mai mult surprins decât îngrijorat. Ceea ce nu ar fi trebuit.

– Interesant! a spus președintele peste umărul soției sale în timp ce avea grijă de cârma iahtului. Soția mea este un adevărat medium. Nu închei niciodată o afacere importantă fără a o consulta. Iar asta dă rezultate.

Nu mai e nevoie să spun că nu mi s-a cerut să-mi dau demisia. În realitate, nu am simțit niciun fel de reacții adverse în relațiile mele de afaceri ca rezultat al dezvăluirii publice a acestei laturi „private“ a vieții mele. Din contră, mi s-au deschis noi posibilități importante, total neașteptate. Cine ar fi prevăzut că voi vorbi despre experiențe în afara corpului în fața unui asemenea organism măreț și conservator precum Institutul Smithsonian! Ceea ce chiar s-a întâmplat.

O altă greșeală de calcul sau, cel puțin, așa pare: s-a afirmat că lucrarea *Călătorii...* este o carte de avangardă și că abia acum se acordă un interes semnificativ genului de material pe care îl conține. Acest lucru putea fi adevărat – și totuși, ce a precipitat asemenea schimbări în mai puțin de patru ani? Îmi place să cred că este foarte potrivită o întrebare de genul „Ce a fost mai întâi, oul sau găina?“, că această carte este – sau a fost – parte dintr-un proces

declanșator sau catalitic ce se află acum în desfășurare, într-o reacție în lanț.

Acest proces afirmă simplu: este normal să ai experiențe stranii, să consideri, la modul serios, ca fiind naturale acele evenimente sau activități care se află în afara posibilităților actuale ale științelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Existența dincolo de moarte este una dintre aceste fenomene.

Iată o altă decizie luată în vremea când a fost publicată cartea: aceea că Mintea mea conștientă sau Eul meu a avut insuficientă experiență și/sau pregătire pentru a controla în întregime vastitatea unor asemenea explorări non-fizice. Aceasta a fost pusă în evidență mai întâi de plictiseala și nerăbdarea experimentărilor care m-au purtat de ici-colo și înapoi, în lumea noastră fizică. Cine dorește să piardă, în mod repetat, o oră cu pregătirile (cablarea instrumentelor, dezvoltarea cu grijă a unei stări de separare) numai pentru a merge din dormitor la bucătărie (ori din Virginia până în California sau Kansas)? În al doilea rând, multe explicații au avut loc mult în afara controlului și înțelegerii mele conștiente – ceea ce presupune că Eul fizic conștient are, de fapt, idei limitate despre unde să mergi și ce să faci.

În consecință, am luat o decizie importantă. În multe cazuri voi declanșa o stare în afara corpului, urmată de o orientare a acțiunii asupra sinelui meu total (suflet?). Conștiința mea prezentă va urma călătoria ca parte a întregului. Rezultatele au fost extatice, iluminatorii, tulburătoare, producătoare de teamă, umilință sau pline de încredere – experiențe și explorări mult dincolo de capacitatea mea de înțelegere, cea mai mare parte constituind un program educațional pe care îl absorbeam încetul cu încetul. Problema, așa cum o percep, este simplă. În cele din urmă, pentru a

ROBERT MONROE

reduc materialul la nivel practic și „valoare”, va fi necesar un salt cuantic în conștiință.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că are loc o modificare majoră de conștiință cât suntem încă vii fizic? Sau într-o altă realitate, mai târziu? Cine sunt instructorii, cei care ajută?

Tocmai începeam, pas cu pas, să abordăm răspunsurile în institutul nostru de cercetări. A fost creată o bază de cercetare care a devenit activă din anul 1972.

Munca noastră a stârnit interesul și cooperarea fizicienilor, psihologilor, biochimistilor, inginerilor, educatorilor, psihiatrilor, președinților de corporații, statisticienilor și ale multora dintre aceia care sunt membri în grupul nostru de consilieri. Printre cei care au trimis cele aproximativ unsprezece mii de scrisori primite până astăzi s-au auzit multe suspine de ușurare. Despre secret se putea discuta fără a fi nevoie de audieri medicale. Ca atare, cartea servește scopului său original.

Mai mult de șapte sute de persoane au participat la programele noastre de cercetare și experimentale de instruire. Prima noastră „echipă de explorare” este compusă din șase persoane. Aproximativ încă cincizeci așteaptă accesul la aparate pentru a parcurge instruirea finală, iar numărul lor crește zilnic. Sperăm să fim capabili să ne extindem fizic în privința echipamentelor și a personalului, astfel încât să fim capabili să facem față solicitărilor crescânde. Anul acesta, instruirii în cadrul institutului îi vor fi acordate acreditările pentru nivelele de colegiu și universitar.

Între timp, echipa noastră de explorare, alcătuită din șase persoane, ne oferă date mai numeroase decât suntem capabili să prelucrăm, mult mai rapid și mai diversificat decât am putut eu acumula. Ceea ce am selectat până acum este de o importanță covârșitoare. Existența unui acord și a

Călătorii în afara corpului

unui consens între șase exploratori diferiți – fiecare fără să cunoască experiențele celorlalți, cu excepția operațiunilor comune – au un impact formidabil asupra celor care au examinat materialul. Detaliile vor fi prezentate într-o altă carte, aflată în pregătire.

O mulțime de activități au fost împlinite în patru ani. Ele doar consolidează conceptul schimbării accelerate în timpul activității – în mod special al schimbării nevoilor umane.

Am revăzut *Călătorii...* cu multă grijă pentru această nouă ediție. Sunt fericit să afirm că, în lumina ultimelor experiențe, nimic nu trebuie modificat. Bazele sunt încă aceleași. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental din acea vreme, conținutul său este încă bun. Știm un lucru cu certitudine: realitatea citirii acestor cuvinte cu emisfera ta cerebrală stângă este primul stadiu al filtrării.

Robert A. Monroe
Afton, Virginia, 1977

Pentru cei interesați în activitățile institutului sau care au avut experiențe spontane în afara corpului:

Monroe Institut of Applied Sciences
P.O. Box. 57 Afton, Virginia, 22920
U.S.A. <http://www.monroeinstitute.com/>

Introducere

În societatea noastră orientată spre acțiune, când un om se culcă pentru a dormi, el se află efectiv în afara mediului ce-l înconjoară. El va rămâne întins liniștit, pe o durată între șase și opt ore, astfel încât nu „acționează”, nu „gândește productiv” sau nu face nimic „semnificativ”. Cu toții știm că oamenii visează, dar noi ne educăm copiii să considere visele și alte experiențe din cursul somnului ca neimportante, ca nereale în raport cu evenimentele din cursul zilei. Astfel, foarte mulți oameni sunt obișnuiți să uite visele și, atunci când ocazional și le amintesc, să le considere doar niște ciudățenii.

Este adevărat că psihologii și psihiatrii apreciază visele pacienților ca pe niște indicii utile ale manifestării deformată ale personalității lor, dar, chiar și atunci, visele și alte experiențe nocturne nu sunt în general tratate ca fiind reale într-un sens sau altul, ci doar ca un fel de proces de prelucrare internă de date ale computerului uman. Există câteva excepții importante ale acestei desconsiderări generale a viselor, dar, pentru majoritatea oamenilor din societatea noastră actuală, visele nu sunt lucruri de care se preocupă cei serioși.

Cum rămâne cu persoanele care fac excepție de la această credință generală, care pretind că au avut experiențe în timpul somnului sau alte forme de stări de inconștiență care sunt nu numai impresionante pentru ele, dar pe care chiar le simt ca fiind reale?

Să presupunem că o astfel de persoană pretinde că, în noaptea care a trecut, a avut o experiență în care zbura prin aer deasupra unui oraș mare pe care l-a recunoscut a fi New York. Mai departe, ea ne spune nu numai că acest „vis“ a fost foarte viu, ci și că a știut atunci că nu a fost un vis, că s-a aflat într-adevăr în aer, deasupra orașului New York. Iar această convingere că a fost într-adevăr acolo îi rămâne pentru tot restul vieții, în ciuda faptului că îi reamintim că un om adormit nu ar putea zbura cu adevărat, prin forțe proprii, deasupra orașului New York. Vom ignora un om care relatează asemenea lucruri sau, în mod politicos (ori mai puțin politicos), îl informăm că a devenit puțin cam slab la minte, nebun și îi sugerăm să meargă la un psihoterapeut. Dacă el este insistent în ceea ce privește realitatea experienței sale, mai ales dacă are și alte experiențe ciudate, am putea – cu cele mai bune intenții – să-l orientăm spre un spital de boli mintale. Pe de altă parte, dacă este inteligent, „călătorul“ nostru va învăța repede să nu vorbească despre experiențele sale. Singura problemă în acest caz, după cum am aflat când am vorbit cu mulți asemenea oameni, este că ar putea să se îngrijoreze ca nu cumva să devină nebun.

De dragul discuției, să-l facem pe „călătorul“ nostru și mai deranjant. Să presupunem că, în relatarea sa, el continuă să spună că, după zborul deasupra orașului New York, a coborât, tot în zbor, pentru un timp în apartamentul tău. Acolo te-a văzut că discutai cu alți doi oameni necunoscuți lui. Îi descrie pe cei doi oameni în detaliu și menționează

câteva lucruri despre subiectul conversației, care a durat aproximativ un minut, cât a fost acolo.

Să presupunem că el este corect în relatarea sa. În timpul când a avut această experiență, tu ai avut o conversație – cu subiectul menționat de el – cu două persoane care se potrivesc descrierii „călătorului”. Ce-i de făcut în această conjunctură?

Reacția obișnuită față de o situație ipotetică de acest gen ar fi că totul pare destul de interesant, dar, cum știm că așa ceva nu se poate întâmpla, nu trebuie să ne gândim serios la ce ar putea însemna. Sau am putea să ne autoliniștim și să invocăm ideea de „coincidență” – un cuvânt minunat pentru eliberarea de neliniștile mentale! Din nefericire pentru pacea noastră sufletească, există mii de exemple de astfel de relatări, făcute de către oameni normali, ale unor asemenea tipuri de întâmplări. Nu avem de-a face cu o situație pur ipotetică. Asemenea evenimente au fost denumite „clarvizii” în timpul unei călătorii, „proiecții astrale” sau, cu un termen științific, „experiențe în afara corpului” (EÎC).

În mod formal, putem să definim o EÎC drept un eveniment în care experimentatorul pare să perceapă o porțiune a unui mediu înconjurător oarecare ce nu ar fi posibil de perceput din locul unde se află corpul său fizic în acel moment. El știe atunci că nu visează sau nu are fantezii. Cel care are asemenea trăiri pare să aibă în acest timp conștiința sa normală și, cu toate că ar putea gândi că acestea nu se pot întâmpla, își va simți toate facultățile mentale prezente și astfel va ști că nu visează. Mai departe, nu va decide după trezire că a visat. Cum înțelegem acest fenomen straniu?

Dacă examinăm sursele de informare științifică despre EÎC, nu vom găsi practic nimic. Mulți oameni de știință pur și simplu nu au acordat atenție acestor fenomene.

Situația este oarecum asemănătoare cu cea a literaturii științifice despre percepții extrasenzoriale (PES).

Fenomene ca telepatia, clarviziunea, precogniția și psihokinezia sunt „imposibile“ în termenii obișnuiți ai lumii fizice. De vreme ce ele nu se pot întâmpla, cei mai mulți oameni de știință nu își bat capul cu interpretarea dovezilor care indică faptul că asemenea fenomene chiar se întâmplă. Prin urmare, din cauză că nu examinează aceste dovezi, credința lor în imposibilitatea unor asemenea fenomene este reîntărită. Un asemenea raționament circular în favoarea unui sistem confortabil de credințe nu este de departe un caz singular în rândul oamenilor de știință fiindcă aceasta a condus la existența unui număr foarte mic de cercetări științifice asupra PES sau EÎC.

În ciuda lipsei de date științifice solide, din parcurgerea materialului existent se poate totuși decela un anumit număr de concluzii clare. Mai întâi, EÎC sunt experiențe universale umane, nu în sensul că se întâmplă unui număr mare de oameni, ci prin faptul că s-au întâmplat în tot cursul istoriei scrise și există similarități marcante în experiențele unor oameni care, altminteri, sunt extrem de diferiți ca formație culturală. Se pot găsi rapoarte despre EÎC făcute de casnice din Kansas care se aseamănă foarte mult cu cele din Egiptul antic sau din surse orientale.

În al doilea rând, EÎC sunt experiențe de tipul „unice în viață“, aparent trăite „accidental“. Adesea, sunt provocate de boli, în special de cele care sunt aproape fatale sau, uneori, de mari tensiuni emoționale. În multe cazuri ele se întâmplă pur și simplu în timpul somnului, fără să avem idee ce le-ar fi putut cauza. În situații foarte rare, par a fi determinate de încercări deliberate.

În al treilea rând, o EÎC este, de regulă, una dintre cele mai profunde experiențe din viața unei persoane, căreia

îi modifică radical credințele. Aceasta se exprimă în mod obișnuit prin cuvinte de genul „Nu mai *cred* în supraviețuirea după moarte sau în sufletul nemuritor, ci *știu* că voi supraviețui morții“. Persoana își dă seama că a simțit direct că a fost vie și conștientă și fără corpul său fizic și, ca urmare, știe că posedă un fel de suflet care va supraviețui morții corpului.

Aceasta nu decurge logic întrucât, chiar dacă o EÎC este mai mult decât un vis interesant sau o halucinație, a avut totuși loc în timp ce corpul fizic a fost viu și în funcțiune; prin urmare, ar putea depinde de corpul fizic. Totuși, acest argument nu-i impresionează pe cei care au trăit o EÎC. Astfel, indiferent de poziția pe care cineva dorește să o adopte în legătură cu „realitatea“ EÎC, ele sunt, în mod clar, experiențe care merită studii psihologice considerabile.

Sunt sigur că ideile noastre despre existența sufletului au rezultat din experiențele timpurii ale oamenilor care au avut EÎC. Dacă luăm în considerare importanța ideii de suflet pentru cele mai multe dintre religiile noastre, precum și importanța religiei în viața oamenilor, pare incredibil că știința „a măturat sub covor“ atât de ușor această problemă.

În al patrulea rând, o EÎC le este, în general, foarte plăcută celor care o trăiesc. Aș estima că aproximativ 90-95% dintre cei care au trăit o asemenea experiență sunt foarte bucuroși că au avut-o și o găsesc binevenită, în timp ce 5% sunt speriați de ea fiindcă singurul mod în care o pot interpreta este că sunt pe moarte. Reacțiile ulterioare ale persoanelor care încearcă să interpreteze EÎC pot fi totuși destul de negative. Cam de fiecare dată când vorbesc pe această temă, cineva vine la mine după conferință și îmi mulțumește pentru că am vorbit despre asta. Astfel de oameni au avut asemenea experiențe cu ceva timp în urmă, dar nu au reușit să și le explice și se temeau să nu fi „înnebunit“.

În al cincilea rând, în unele situații de EÎC descrierea a ceea ce s-a întâmplat într-un loc îndepărtat este corectă și mult mai precisă decât ne-am aștepta pentru coincidențe. În niciun caz la majoritatea, doar la unele.

Pentru a explica toate acestea, trebuie să postulăm fie că experiența „halucinantă” a EÎC a fost combinată cu efectuarea unei PES, fie că, într-un anumit sens, persoana a fost cu adevărat „acolo”. Atunci EÎC devine, într-adevăr, foarte reală.

Faptul că o mare parte a cunoștințelor noastre despre EÎC derivă din rapoarte despre experiențe unice în viață ne pune în fața a două dezavantaje serioase. Primul dezavantaj este că cei mai mulți oameni nu pot produce o EÎC la cerere, ceea ce împiedică posibilitatea studierii lor în condiții precise de laborator. Al doilea dezavantaj constă în aceea că, atunci când o persoană este aruncată pentru o scurtă perioadă de timp într-un mediu înconjurător nou, ar putea să nu fie un foarte bun observator. Este prea încântată, emoționată și preocupată ca să încerce să facă față stranietății aceluia mediu.

În consecință, rapoartele celor care au avut o EÎC unică sunt imprecise. În studierea EÎC ar fi de mare folos dacă am avea acces la „călători” antrenați, care ar putea produce EÎC după dorință și care ar avea caracteristicile generale ale unui bun reporter. Cartea pe care ești pe cale să o citești este foarte rară. Ea este o relatare la prima mână a sute de EÎC făcute de o persoană care este, cred eu, un reporter bun. Nimic asemănător nu a mai fost publicat de mulți ani.

Robert A. Monroe este un om de afaceri de succes, care a început să aibă EÎC pe neașteptate, acum mai bine de zece ani. Pentru că provine dintr-o familie de cadre didactice universitare și a avut o instruire intelectuală mai mult decât medie, el a înțeles neobișnuitul acestor experiențe

și s-a apucat să scrie încă de la început note amănunțite. Nu doresc să spun mai multe despre experiențele sale. Relatările din această carte sunt prea fascinante și lucide ca să aibă nevoie de o introducere. În loc de aceasta, îi voi menționa calitățile care fac din el un raportor bun și care îmi dau o mare încredere în relatările sale.

Când oamenii au o experiență profundă, în special una cu semnificație religioasă, o examinare riguroasă va arăta, de obicei, că relatarea lor originară nu este atât relatarea a ceea ce s-a întâmplat de fapt, cât ceea ce cred ei că a însemnat acea experiență. De exemplu, să presupunem că ceea ce i se întâmplă în mod real unei persoane este că ea plutește în aer deasupra corpului său, în mijlocul nopții. În timp ce este încă surprinsă de această întâmplare, ea percepe o mică figură pală la capătul încăperii și apoi un cerc albastrui de lumină care trece peste figură, de la stânga spre dreapta. Atunci, experimentatorul nostru își pierde conștiința și se trezește în corpul său. Un reporter bun va descrie corect această scenă. Mulți oameni ar spune, cu bună-credință, ceva de genul „Noaptea trecută, sufletul meu nemuritor a fost ridicat din mormântul corpului meu și, prin grația lui Dumnezeu, a apărut un înger. Ca semn al bunăvoinței Divine, îngerul mi-a arătat un simbol al Întregului“.

Am văzut adesea distorsiuni atât de mari când am avut ocazia să chestionez amănunțit o persoană asupra a ceea ce s-a întâmplat exact, dar cele mai multe dintre relatările despre EÎC nu au fost supuse unei asemenea examinări. Declarația că voința lui Dumnezeu a cauzat EÎC, că figura palidă s-a transformat într-un înger, că acel cerc albastru era un simbol al Întregului sunt toate părți ale interpretării persoanei, nu experiența sa propriu-zisă. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de măsura în care mintea lor interpretează în mod automat lucrurile. Ei cred că le percep așa cum sunt.

Robert Monroe este unic printre puținele persoane care au scris despre EÎC repetate prin aceea că recunoaște măsura în care mintea încearcă să-i interpreteze experiențele, să le forțeze catalogarea în tipare familiare. Prin urmare, relatările sale sunt prețioase fiindcă el se străduiește foarte tare să „le relateze așa cum sunt“.

Seria inițială de studii de laborator pe care am fost capabili să le desfășurăm a avut loc într-un interval de câteva luni, între septembrie 1965 și august 1966, când am putut să utilizez instalațiile Laboratorului de Encefalografie (care studiază undele creierului) al Școlii de Medicină de la Universitatea Virginia.

Dl. Monroe a fost rugat în opt ocazii să încerce producerea unei EÎC atunci când era conectat la diferite instrumente pentru măsurarea funcțiilor fiziologice. El a fost, de asemenea, rugat să încerce direcționarea mișcărilor sale în timpul EÎC în camera alăturată, atât pentru a observa activitatea tehnicienei care supraveghea echipamentul de înregistrare, cât și pentru a încerca să citească un număr țintă, cu cinci cifre alese la întâmplare, care a fost plasat pe o etajeră la doi metri deasupra podelei. Au fost făcute măsurători asupra undelor creierului lui Monroe (encefalograma), asupra mișcărilor ochilor și ritmului cardiac (electrocardiograma). Din nefericire, laboratorul nu a fost suficient de confortabil pentru a rămâne culcat, nemișcat, perioade lungi de timp. Deoarece în camera de înregistrare nu exista un pat, a trebuit să aducem acolo unul militar portabil. Una dintre conexiunile pentru înregistrarea undelor cerebrale, electrodul atașat urechii, a fost de tip clemă, ceea ce a cauzat o oarecare iritație urechii, iar acestea au făcut relaxarea ceva mai dificilă.

În primele șapte nopți în care a încercat să realizeze o EÎC, Monroe nu a reușit. În cea de-a opta noapte a fost

capabil să producă două EÎC foarte scurte, iar acestea sunt descrise în oarecare detaliu cu propriile sale cuvinte în paginile cărții de față. Prima EÎC scurtă a implicat contactul cu unele persoane străine, care vorbeau într-un loc necunoscut, astfel că nu a existat o modalitate de verificare dacă a fost vorba de o „fantezie“ sau de percepția reală a unor evenimente ce se întâmplau la distanță. În cea de-a doua EÎC scurtă, Monroe a raportat că nu a reușit să-și controleze mișcările foarte bine, astfel că nu a putut spune numărul țintă din încăperea alăturată. El a descris corect faptul că tehniciana laboratorului nu se afla în încăpere și că un bărbat (mai târziu s-a identificat că a fost soțul acesteia) a fost cu ea pe un coridor. Ca parapsiholog, nu pot să spun că aceasta „dovedește“ că Monroe a știut într-adevăr ce s-a întâmplat la distanță. Este foarte greu să evaluezi probabilitatea unui asemenea eveniment după ce acesta a avut loc. Cu toate acestea, am găsit acest rezultat destul de încurajator pentru una dintre primele încercări de a aduce un fenomen atât de neobișnuit în laborator.

Oportunitatea mea următoare de a lucra în laborator cu Monroe a apărut atunci când el m-a vizitat în California, în vara anului 1968. Am reușit să avem o singură ședință de laborator, în circumstanțe mult mai confortabile. A fost disponibil un pat normal – nu un pat militar portabil – și am utilizat un alt tip de electrod pentru măsurarea undelor cerebrale, care nu deranja din punct de vedere fizic. În aceste condiții, Monroe a fost capabil să producă două EÎC scurte.

El s-a trezit aproape imediat după ce prima EÎC a luat sfârșit și a estimat că a durat opt până la zece secunde. Înregistrarea undelor sale cerebrale, chiar înainte de a se trezi, a arătat un traseu corespunzător unui somn de Stare 1, cu o singură posibilă mișcare rapidă a ochilor în acest timp. Presiunea sangvină a scăzut brusc – valoarea staționară

scăzută a durat opt secunde –, urmată de o bruscă revenire la normal. În termenii experienței sale, Monroe a raportat (vezi descrierea sa din carte) că „s-a rostogolit afară” din corp și că s-a aflat pentru câteva secunde în coridorul care separă camera sa de camera cu aparatele de înregistrat, apoi a simțit nevoia de a reveni în trup din cauza unei dificultăți de respirație. Asistentă Joan Crawford și cu mine l-am observat în această perioadă de timp prin intermediul unei rețele TV cu circuit închis și am văzut cum și-a mișcat ușor brațul chiar înainte de a se trezi și de a relata toate acestea.

Monroe s-a străduit din nou să producă o altă EÎC – ce ar fi fost o dovadă în termeni de PES – și să încerce să viziteze camera de înregistrare și să citească un număr ținută aflat pe o etajeră în acea cameră. Traseele undelor sale cerebrale au arătat un somn mult mai ușor, astfel că după trei sferturi de oră l-am chemat prin interfon pentru a-i reaminti că dorim să încerce să producă o EÎC. Ceva mai târziu, el a relatat că a produs o EÎC, dar, pentru că nu a fost sigur că se orienta, a urmat un fir electric despre care a crezut că îl va conduce la camera de înregistrare, însă, în loc de aceasta, s-a regăsit undeva în exterior, într-o zonă ciudată despre care nu-și amintea să o fi văzut înainte. El a decis că este iremediabil dezorientat și s-a întors în corpul său fizic. Descrierea făcută acelei zone s-a potrivit cu o curte interioară a clădirii în care se afla laboratorul, pe care ar fi găsit-o în timpul acelei EÎC dacă ar fi luat-o în direcția opusă celei în care ar fi trebuit să meargă. Nu este absolut sigur că nu a văzut totuși acea curte când a vizitat biroul meu în acea zi, astfel că această experiență nu este, prin ea însăși, o dovadă bună pentru comportamentul paranormal al unei EÎC.

În termeni de schimbări fiziologice, el a prezentat din nou, cu această ocazie, unde cerebrale caracteristice unui vis